

8. Пуцентейло П.Р. Формування і розвиток інфраструктури аграрного ринку. АгроІнКом. 2008. № 1-2. С. 9-11.
9. Язлюк Б.О. Інноваційний менеджмент : навч. посіб. Тернопіль : Економічна думка, 2012. 194 с.
10. Язлюк Б. Формування та реалізація інвестиційно-інноваційного потенціалу підприємства. Наукові записки Терноп. нац. пед. ун-ту ім. В. Гнатюка. Сер. Економіка. 2006. № 20. С. 149-152.

Анастасія Кравець

Слухач магістерської програми
Тернопільський національний економічний університет

ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА ЗЕРНА

Успішний розвиток сільськогосподарського виробництва, на сьогоднішній день, залежить в першу чергу від підвищення ефективності виробництва зернових. Зернові культури володіють найвищою питомою вагою у структурі посівних площ України.

Зерно, а також продукти його переробки (хліб, макарони, крупи, кондитерські вироби тощо) становлять основу харчового раціону людей. Продукти із зерна володіють високими смаковими та поживними якостями, характеризуються достатньою кількістю вітамінів, вуглеводів, амінокислот, білків і мінеральних солей. Разом з тим зерно є головним і незамінним кормом у скотарстві, птахівництві та риборівництві. Воно характеризується набагато вищою поживною цінністю в порівнянні з іншими типами кормів, володіє високою кількістю перетравного протеїну, кормовими одиницями та мікроелементами. В вигляді корму використовується і побічна продукція зерновиробництва – солома та соломка.

Для переробної промисловості зернові культури виступають у вигляді сировинної бази: результатом переробки зернових є мука, крупи, крохмаль, спирт тощо; соломи – папір, целюлоза та інше.

Зернові є одним із основних експортних продуктів України, що забезпечують значні поступлення валютних коштів. В процесі зберігання зерно майже не втрачає своїх властивостей і в зв'язку з цим його використовують для формування державних продуктових і кормових резервів.

Потреба в зерні, в цілому, розраховується як сума необхідної кількості зерна, яке потрібне на харчові потреби, для переробної промисловості, кормо виробництва, на експорт, насіння та формування держрезерву. Найбільшу частку, з усього переліченого, займає зерно, яке споживається населенням у вигляді продуктів харчування та використовується у тваринництві. Відповідно із статистикою в Україні на потреби тваринництва використовується від 50 до 60 % виробленого зерна, на забезпечення потреб населення – 15 – 20 %, насіння – до 10 %.

В останні роки відбувається значне зростання експорту українського ячменю, відкриваються оптимістичні перспективи у нарощуванні експорту вітчизняної кукурудзи. Спостерігаючи кон'юнктуру привабливості зернових, відбувається зміна структури їх експорту, так протягом останніх років сумарна доля ячменю, пшениці та кукурудзи, в загальному експорті зерна, становить 97 – 98 %.

Отже, спираючись на науково обґрунтовані норми споживання хліба та хлібопродуктів для населення, відродження тваринницької галузі, а отже і постійне зростання потреби у кормах, а також виходу нашої держави на нові світові ринки зерна у якості одного з провідних експортерів, виникає необхідність виробництва зернових до 1 т на душу населення.

Список використаних джерел

1. Брич В.Я., Корман М. М. Психологія управління: навч. посіб. К. : Кондор, 2013. 379 с.
2. Rozum R.I. Improving efficiency of using agricultural land. Науковий вісник Полісся. 2017. - № 3 (11). Ч. 1. С. 193-196.
3. Розум Р.І., Буряк М.В., Любезна І.В. Еколого-економічні системи: основні аспекти. Науковий огляд. Науковий журнал. Київ, 2015. № 6 (16). С. 33-49.
4. Розум Р. Формування просторової структури землекористування в нових соціально-економічних умовах [Текст] / Руслан Розум, Валентин Карпенко // Теоретичні та прикладні аспекти розвитку аграрного бізнесу України : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю [м. Тернопіль, 28 жовт. 2015 р.]. Тернопіль: Економічна думка, 2015. С. 200-202.

Наталія Кравчук

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

ТРЕНДИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Інвестиційна політика стає все більш складною і невизначеною. Сучасні вимоги сталого розвитку ставлять перед інвестиційною політикою нові виклики і надають їй більше різноманіття. Ця політика стає і більш різноманітною, відображаючи все різноманіття підходів, якими керуються суспільство і держава перед обличчям наслідків глобалізації. Все це, а також розширення державного втручання робить інвестиційну політику менш передбачуваною для інвесторів. «Правовий» інвестиційний режим, який користується довірою, має широку міжнародну підтримку і націлений на забезпечення стійкості і всеосяжності, може допомогти знизити невизначеність в інвестиційних відносинах і надати їм більшу стабільність.

Більшість заходів інвестиційної політики, які приймалися в 2017 році, були спрямовані на заохочення, спрощення та лібералізацію інвестицій. Було лібералізовано умови доступу іноземних інвесторів в цілому ряді самих різних галузей, і дуже багато країн спрощували процедури реєстрації, вводили нові інвестиційні пільги або продовжували процес приватизації. З новими інвестиційними обмеженнями або нормами регулювання була пов'язана приблизно п'ята частина вжитих заходів, що набагато більше в порівнянні з 1990-ми роками, коли ЮНКТАД тільки почала публікувати відповідні щорічні дані. Ці обмеження і норми знайшли відображення не тільки в нових законодавчих актах, але і в адміністративних рішеннях, особливо в контексті регулювання злиттів з іноземною участю. Багато країн регулюють транскордонні інвестиції на основі конкретних інвестиційних законів, в яких піднімаються ті ж питання, що і в міжнародних інвестиційних угодах (МІУ) [1].

У реформуванні МІУ вдалося досягти помітного прогресу. Закріплюючи успіхи першого етапу реформи, більшість нових договорів слідує «Дорожній карті» ЮНКТАД, в якій виділяються наступні п'ять областей роботи: збереження права здійснювати регулювання при забезпеченні захисту інвестицій; реформування механізмів врегулювання інвестиційних спорів; заохочення і полегшення інвестицій; забезпечення відповідального інвестування; підвищення системної узгодженості. Другий етап реформування МІУ полягає у модернізації існуючих договорів колишнього покоління. Договорів старого зразка збереглося дуже багато: понад 2 500 діючих сьогодні МІУ (95% всіх діючих договорів) були укладені до 2010 року. За станом 2017 рік, практично всі відомі суперечки між інвесторами та державами були пов'язані з старими договорами [2]. ЮНКТАД пропонує, аналізуючи їх плюси і мінуси, десять можливих варіантів політики для другого етапу реформи МІУ: 1) спільне тлумачення договірних положень; 2) внесення змін в договірні положення; 3) заміна «застарілих» договорів; 4) консолідація мережі МІУ; 5) регулювання взаємозв'язку між існуючими договорами; 6) посилення на глобальні стандарти; 7) багатосторонні зусилля; 8)